

koja dopušta da bude vođena, nošena onim što nas oslovljava, nasuprot tome da je ona ta koja utemljuje, vodi razumevanje.

Predrasude su neizbežne u procesu razumevanja zato što se razumevanje neprestano kreće u krugu kojim diriguje zamišljanje smisla celine. Samo na osnovu upoznavanja i razumevanja pojedinačnih delova, npr. nekog teksta, mi nikada ne bismo mogli da dopremo do smisla njegove celine, kada naše razumevanje ne bi uvek „povlačilo nacрте“. Gadamer povodom prethodnog kaže sledeće:

“Onaj ko hoće da razumije neki tekst, uvijek pravi nacрте. On sebi pro-jicira smisao celine, čim se u tekstu pokaže prvi smisao. A prvi smisao se, opet, pokazuje samo zato što taj tekst čitamo s izvjesnim očekivanjem određenog smisla. U izgrađivanju jednog takvog prednacрта, koji, naravno, stalno revidiramo, polazeći od onoga što se otkriva u daljem prodiranju u smisao, sastoji se razumijevanje onoga što je tu.”

To anticipiranje smisla celine, hermeneutički krug, kretanje između smisaone celine dela i smisla pojedinih njegovih delova, treba razumeti kao nešto što se stalno dešava i što samo sebe koriguje. Sasvim je moguće da pri tome budu postavljeni međusobno konkurentni nacрти, između kojih se odlučujemo tek kada uspemo da utvrdimo jedinstvo smisla celine. Tumačenje, isto tako, može da započne određenim predrazumevanjem i prethodnim pojmovima koji u postupku tumačenja bivaju zamenjeni drugim, primerenijim pojmovima. Ovo uključuje neprestano stvaranje novih nacрта, koji tek treba da se potvrde na „samim stvarima“.

Za bliže određenje pojma predrasude Gadamer se poziva na pojmovnoistorijsku pozadinu, koja upućuje na formalno značenje izraza u